

„Weet je wel eens wat een kaffer is?” vraagt Sijtje meesmuilend.

„Een hond!” antwoordt de aap.

Hans vindt zijn aardmannetjes. Het eene staat op zijn korte beentjes, in elken arm een pot met bloeiende planten. Het andere ligt op zijn zijde, en ondersteunt het gemutste hoofd met de hand. De kinderen omklemmen de spijlen van de hekken en zijn er niet vandaan te krijgen.

Sijtje kijkt naar het groen. Op het gazon van den singel heft een magnolia zijn witte bekers trotsch omhoog, de kastanje torst zijn fierste kaarsen. Er is een blauwe regen op zijn mooist; de rhododendrons lijken net kinderhoofdjes in hun puntkraagjes. Overal groeien violen in de perken, de sering staat in dikke pluimen. Over een muurtje naast een steenrood dak hangen slingers gouden regen. Kanariegeel bij steenrood, wat kleurt dat goed en van wat een prachtige kleur is het tegen den blauwen hemel transparante eschdoornblad. Er is een diepe lust in alle dingen. Sijtje is een en al bevende, bonzende verwachting. Uiterlijk zijn er veel dingen door haar verhouding met Verbaan veranderd, maar innerlijk is ze dezelfde gebleven.

Altijd is ze onrustig, dat Hèt komen zal, altijd is ze Hèt wachtende.

Sijtje opent de kast en haalt de stemvork en een paar zangboekjes te voorschijn.

„Bah!” zegt hartgrondig Annie. Ze is vandaag rebelscher dan ooit; ze ligt met alle meisjes overhoop, omdat ze haar op het plein niet in alles den zin gaven, ze heeft onder het lezen naast Sijtje moeten staan, omdat ze tot driemaal toe haar wijsvinger voor iets anders gebruikte dan aanwijfsstok. Ze zingt met de oogen neergeslagen en nauwelijks bewegende lippen. Om haar opstijgende drift te bezweren, kijkt Sijtje een anderen kant uit.

Wie zou er ooit boos kunnen worden op een zingend kind?

Julie (Zulie zegt Henk, haar verloofde) spalkt haar porcelein blauwe oogen eens zoo wijd open. Riekje, met haar fijn blank profieltje, tuit haar onderlip vooruit. Bij Piet zijn de nadenkende rimpels op zijn voorhoofd een dikke ribbel geworden en hij schulpt zijn mond als een scheeps-trompet. Anton werkt alleen met zijn linkerwang en trekt een gootje in zijn keel. De meesten zetten een gezicht, of het wel en wee der wereld van het welslagen van hun liedje afhangen.

Kinderen zijn zeer ontvankelijk voor harmonie; hun aandacht gaat meer naar de melodie dan naar de woorden van de versjes. Sijtje is er van overtuigd, dat ze hen Chineesch zou kunnen laten zingen, als het wijsje maar zacht en droomerig stemde.

Ze zingen nu Het beddegaansklokje, begeleid door Sijtjes tweede stem en door de mondharmónica van Jan de Wit. Opeens treft Sijtje het hooge